

LINDA VAN RIJN

VIVA ESPAÑA

Anne geniet volop van haar relaxte leven als makelaar aan de Spaanse Costa. Een gruwelijke vondst in een van de villa's zet alles op zijn kop...

LITERAIRE THRILLER

Linda van Rijn

VIVA ESPAÑA

Literaire thriller

1

‘Op de liefde’, zei Anne Verhulst en ze nam een flinke slok wijn om haar woorden kracht bij te zetten.

‘Op de liefde’, herhaalde Linda van Vliet. Ze giechelde. ‘En een beetje op mij. Of eigenlijk: op de combinatie van die twee.’

Anne glimlachte. ‘Ik weet zeker dat dit hem is, Lin. Ik voel het gewoon.’

‘Jij voelt dat bij iedereen’, bromde Ingrid Bartels goedmoedig. ‘Omdat je zelf al een jaar in constante staat van verliefdheid lijkt te verkeren.’

‘Klopt.’ Anne nam nog een teug van de frisure sauvignon blanc en draaide haar hoofd naar de zon. Even sloot ze genietend haar ogen. Vanochtend had ze haar moeder gesproken. In Utrecht was het momenteel zeventien graden, behoorlijk fris voor begin juli. Aan de Spaanse Costa Brava was het vanaf half mei niet meer onder de twintig graden ge-

weest. En sinds drie weken kwam het kwik zelfs elke dag boven de vijftientig graden uit. De verwachting was dat het de komende weken alleen maar warmer zou worden, volgende week werd dertig graden en hoger verwacht.

‘Nou ja,’ zei Ingrid, duidelijk de meest nuchtere van de drie, ‘we zullen het wel zien, toch. Hij klinkt in elk geval als een leuke man, Linda.’

‘Hij is ook een leuke man.’ Ze knikte. ‘Voor mij niks anders meer dan een Spanjaard’, voegde ze er stellig aan toe.

Anne kon haar daarin alleen maar gelijk geven. Spaanse mannen waren inderdaad een stuk gepassioneerder dan de gemiddelde Hollander en ze wisten een vrouw feilloos het gevoel te geven dat ze het middelpunt van de wereld, zo niet het heelal, was. Of misschien gold dat vooral voor haar eigen vriend, Daniel, die er zijn missie van gemaakt leek te hebben Anne als prinses te behandelen. Ze glimlachte genietend toen ze aan hem dacht. Vanavond zou ze hem weer zien. Hij had een verrassing gepland en ze was inmiddels opgehouden te proberen van tevoren uit te vissen wat het was. Zoals bij al zijn verrassingen zou Daniel het haar toch niet vertellen. Maar ze was nog nooit teleurgesteld.

Anne keek even om toen een Nederlandse familie zich aan het tafeltje achter hen installeerde. Zo te zien een gezin dat de moeder van de vrouw op sleeptouw had genomen. De gezette vrouw had een knalrood hoofd en verkondigde op klaagtoon dat het bloedheet was. Anne draaide haar hoofd met een glimlachje terug naar het mooie zeezicht voor haar. Niet iedereen was blijkbaar gemaakt voor de Spaanse warmte.

Zijzelf was van mening dat er niks fijner was dan de warmte. Het klimaat was een van de redenen dat ze drie jaar geleden Nederland had verruild voor Spanje. De druilerige zomers, de ellenlange herfst en winter, gevolgd door

een voorjaar waar je vaker niet dan wel blij van werd – ze had nooit van het Nederlandse weer gehouden. Toen de kans zich voordeed om in Spanje stage te gaan lopen, had ze geen seconde getwijfeld. In een gure novembermaand was ze Nederland ontvlucht, om in Alicante te genieten van een halfjaar in het Spaanse leven. Dat betekende naast zon ook een relaxed bestaan, lekker eten, veel wijn en geweldige mensen. Ze was verliefd geworden op Spanje en had letterlijk gehuild toen haar stagetijd erop zat. Het weerzien met haar moeder, broer, en vriendinnen had de pijn wel een beetje verzacht, maar Spanje was haar blijven trekken. Een jaar na haar stage had ze haar bachelor internationale betrekkingen gehaald en hoewel ze ooit van plan was geweest door te studeren en een master te doen, had ze niet geweten hoe snel ze had moeten zoeken naar banen in Spanje. Costa Blanca, Costa Brava, het maakte haar niet uit waar ze terechtwam, als ze maar terug kon naar het land waarvan ze was gaan houden. Helaas viel er met haar studie geen droog brood te verdienen in een land dat toen al afstevende op een economische crisis, en dus had ze haar zoekgebied uitgebreid. Uiteindelijk had ze gesolliciteerd op een baan als receptioniste bij een makelaarskantoor. Tot haar teleurstelling hoorde ze zes weken lang niks, tot ze ineens werd gebeld met de vraag of ze binnen twee weken kon beginnen. Dezelfde dag had ze de huur van haar appartementje in Utrecht opgezegd en een vlucht geboekt. Ze had er nooit een seconde spijt van gehad, ook niet toen het makelaarskantoor na een jaar failliet ging. Al snel had ze via via gehoord dat makelaarskantoor Costa Villas iemand zocht om de vakantieverhuur van villa's op zich te nemen. Anne had zichzelf weinig kans toegedicht toen ze werd uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek, maar wonder boven wonder had ze meteen een klik gevoeld met Henk Bleiswijk, de Ne-

derlandse eigenaar die haar ergens een beetje aan haar veel te vroeg overleden vader deed denken. Een week na het gesprek was ze gestart in haar huidige functie. Met haar studie, die veel tijd, geld en energie had gekost, deed ze nog steeds niks, maar daar maakte ze zich niet druk om. Als dat de prijs was die ze betaalde voor een leven in Spanje, deed ze dat graag.

‘Hebben jullie een keus gemaakt?’

Anne was zo diep in gedachten verzonken geweest dat ze niet had gemerkt dat er een serveerster aan hun tafeltje was verschenen. Ze knipperde met haar ogen om de witte vlekken kwijt te raken, die in haar zicht verschenen omdat ze te lang in het zonlicht had gekeken. Daarna keek ze naar het meisje, dat hooguit twintig was en duidelijk nieuw in de bediening.

‘Voor mij graag de salade met Thaise runderreepjes’, bestelde ze.

Linda en Ingrid gingen ook voor een salade. De jonge serveerster noteerde de bestelling en Anne zag haar hand licht trillen. Ze wilde natuurlijk geen fouten maken nu ze bij het tafeltje van haar bazin stond. Eigenlijk had Anne een beetje met haar te doen. Ingrid was een geweldige vrouw, en zeker een goede vriendin, maar voor haar personeel kon ze hard zijn. Maar, moest Anne toegeven, het was haar kritische opstelling die er ook toe had geleid dat haar restaurant Casa inmiddels bij zowel Nederlanders als Spanjaarden hoog op de favorietenlijstjes in Platja d’Aro was komen te staan.

Anne keek naar het terras dat zich in rap tempo vulde. Van april tot september zat het hier bomvol, vooral ’s avonds. Vooral nu de piek van het hoogseizoen eraan kwam, zou Ingrid zeven dagen per week minstens veertien uur per dag aan het werk zijn. Het zou wel een tijdje duren voor ze hier weer met z’n drieën zouden zitten, misschien wel tot september. Anne vond het prima. Ze mocht Linda en Ingrid graag, maar

de vriendschap die ze hadden bleef altijd een beetje aan de oppervlakte. Misschien zagen ze elkaar te weinig om echt een diepgaande band te krijgen, of misschien waren ze daarvoor te verschillend. In elk geval was hun vriendschap niet te vergelijken met de band die ze in Nederland met haar vriendinnen had gehad. Dat was het enige wat ze hier miste.

Natuurlijk kwamen haar Nederlandse middelbareschoolvriendinnen, die ze al jaren kende en met wie ze zo'n beetje haar halve jeugd deelde, weleens langs en natuurlijk was het dan gezellig, maar ze misten veel van elkaars dagelijks leven en zeker nu twee van haar vriendinnen onlangs hun eerste kind hadden gekregen, merkte Anne dat er een afstand tussen hen begon te ontstaan.

Ach, riep ze zichzelf in gedachten tot de orde, zeur niet zo. Ze vermaakte zich ook prima zonder haar middelbare schoolvriendinnen om zich heen. Ook al lieten zij zich minder zien, haar moeder en haar broer kwamen met regelmaat langs en volgende week stonden Marloes en Suzan op de stoep. En ze bleven maar liefst twaalf dagen, wat betekende dat ze extra veel tijd hadden om bij te praten. Daar verheugde ze zich op. Ze had Marloes leren kennen toen ze tijdens haar studie een blauwe maandag lid was geweest van een studentenvereniging. Al snel was ze tot de conclusie gekomen dat het niks voor haar was. Voor Marloes had hetzelfde gegolden en toen ze tijdens weer een verschrikkelijke avond met de vereniging er samen tussenuit waren geknepen om in een bruine kroeg hun verdriet te verdrinken, was de basis van hun vriendschap gelegd. Twee jaar later waren ze allebei lid geworden van een roeivereniging, waar ze Suzan hadden leren kennen. Ze hadden een geweldige tijd gehad in Utrecht, tot Anne naar Spanje was vertrokken en Marloes en Suzan samen een huis in het centrum van Amsterdam had-

den gehoord. Inmiddels hadden ze allebei hun eigen stek en woonde Marloes zelfs samen, maar de vriendschap was gebleven. Ook met Anne. Marloes en Suzan waren eigenlijk de enige vriendinnen met wie de band nauwelijks was veranderd nu ze in het buitenland woonde. Natuurlijk zagen en spraken ze elkaar minder, maar als het even kon planden de meiden een week of een paar dagen vrij en boekten ze een vlucht. Anne kon gelukkig altijd wel een huis of appartement voor ze regelen, en samen hadden ze al heel wat restaurants, terrasjes en bars in de omgeving uitprobeerde. Anne verheugde zich op hun komst, over een paar dagen. Ze hadden het allebei druk gehad met werk en daardoor was het al vier maanden geleden dat ze hier voor het laatst waren geweest. Tussendoor was Anne ook niet in Nederland geweest. Dat kwam er sowieso minder van dan ze zich had voorgenomen. Eigenlijk vond ze dat ze wel zes keer per jaar moest gaan, om haar familie en vrienden te zien, maar vooralsnog kwam ze niet verder dan hooguit drie keer per jaar. Gelukkig kwam haar moeder met regelmaat naar Spanje. Anne kon haar niet vaak genoeg vertellen hoe geweldig ze dat vond. Voor anderen leek het pakken van een vlucht naar Girona misschien een eitje, ze wist dat het voor haar moeder een hele onderneming was. Voor de dood van Annes vader, nu acht jaar geleden, had ze zelden alleen met de trein gereisd en nu vloog ze gewoon naar Girona. Natuurlijk miste Anne haar vader verschrikkelijk, maar ze vond het fijn te zien dat haar moeder na zijn dood haar leven op een geweldige manier had opgepakt. Dat maakte dat Anne in elk geval met een gerust hart in Spanje kon wonen. Haar moeder had haar niet nodig, ook al wist Anne best dat ze haar miste. Stiekem keek Anne wel eens naar appartementen in de regio. Sinds de huizenmarkt was ingezakt, waren de prijzen aanzienlijk gedaald en voor de

helft van wat het huis in Utrecht kostte, kocht je in Catalonië een ruim appartement met groot balkon en uitzicht op zee. Ze wist ook wel dat haar moeder niet zo snel naar Spanje zou verhuizen, niet nu ze er alles aan had gedaan haar sociale leven in Utrecht nieuw leven in te blazen. Maar toch had Anne de mogelijkheid niet helemaal afgeschreven. Ze wachtte het juiste moment af en dan zou ze het eens ter sprake brengen. Dat zou haar leven in Spanje compleet maken: haar moeder in de buurt. En voor haar was hier ook genoeg te doen. Er was een grote gemeenschap van Nederlandse vrouwen boven de zestig, die elkaar opzochten en samen leuke dingen ondernamen. Althans, dat had ze weleens begrepen van Henk, wiens vrouw jaren tot de groep had gehoord. Tot ze vier jaar geleden overleed. Anne vond het jammer dat ze Janneke Bleiswijk nooit had gekend. Te oordelen aan hoe Henk over haar praatte, was ze een bijzondere vrouw geweest.

‘Vind je niet, Anne?’

‘Hè?’ Ze schrok op toen ze haar naam hoorde. Ingrid en Linda keken haar lachend aan.

‘Waar zit jij met je gedachten?’ vroeg Ingrid.

‘Alsof je dat nog moet vragen’, grinnikte Linda. ‘Die denkt aan Daniel, natuurlijk.’

Anne lachte wat schaapachtig. ‘Ja, inderdaad’, loog ze. Gelukkig werd op dat moment het eten gebracht en begon Ingrid over een nieuwe delicatessenzaak in het nabijgelegen Palafrugell, die onlangs was geopend. Dat was het leuke aan bevriend zijn met Ingrid, ze was altijd op de hoogte van nieuwe adresjes op eet- en drinkgebied. Anne nam zich voor er dit weekend samen met Daniel een kijkje te nemen. Hun bezoek aan de zondagse markt in Palafrugell was inmiddels traditie en het nieuwe winkeltje lag in een zijstraatje van waar de markt werd gehouden. Ze genoot al bij het vooruitzicht. Da-

niel had beloofd dat hij zondagavond voor haar zou koken, nadat ze op de markt verse inkopen hadden gedaan. Meestal gingen ze naar zijn huis, dat een keuken met allerlei luxe apparatuur had, waar hij uren in kon doorbrengen. Toch zaten ze, hoewel haar appartement vele malen kleiner en minder luxe was dan Daniels villa, de laatste tijd steeds vaker bij haar. Anne merkte dat Daniel het bij haar prettig vond. Hij zei vaak dat hij in zijn huis de reuring van de straat miste en dat klopte ook. De villa was gelegen in een rustige wijk in Palamós, waar misschien drie keer per dag een auto voorbijreed. Vanaf haar eigen balkon kreeg je de drukte en de geluiden van de boulevard mee, en dat leek Daniel meer en meer te waarderen. Het was zeker drie weken geleden dat ze voor het laatst in Daniels huis was geweest. Maar dat betekende niet dat de villa niet prachtig was. Dat zijn beide ouders jong waren overleden was vreselijk triest, maar Daniel kon wel zorgeloos en hypotheekvrij in het grote huis wonen dat hij had geërfd.

Alsof Daniel voelde dat ze aan hem dacht, trilde op dat moment haar telefoon twee keer kort achter elkaar. Onopvallend keek Anne naar het binnenkomende sms'je. Hij sms'te in het Spaans dat hij aan haar dacht en dat hij zin had in vanavond, als hij haar weer zou zien. Even sloeg haar hart over. Dat ze na meer dan een jaar nog steeds zo verliefd kon zijn, verbaasde haar soms gewoon.

Ze pakte haar bestek en nam een hap van haar salade. Linda en Ingrid hadden het over een nieuw restaurant in Platja d'Aro, niet ver van waar ze nu zaten. Er werd een halfslachtige afspraak gemaakt er met z'n drieën te gaan lunchen en Anne knikte. Dat was een van de voordelen aan Spanje. Niemand vond het raar als je tussen de middag uitgebreid in een restaurant ging eten om pas tegen vieren weer op je werk te verschijnen.

God, wat hield ze van dit land. Ze nam een slok wijn en bedacht voor de zoveelste keer dat emigreren haar beste beslissing ooit was geweest.

Anne wierp een blik op haar horloge toen ze via een van de vele smalle straatjes terugliep naar de Avinguda de Sant Feliu de Guíxols, waar het makelaarskantoor was gevestigd. In het begin had ze moeite de naam van de straat uit te spreken en menigmaal had ze de Spaanse lachers op haar hand gehad toen ze een poging waagde. Maar natuurlijk was ze snel aan de uitspraak van haar werkadres gewend geraakt. En dat ze steeds beter Spaans leerde spreken, hielp uiteraard ook. Inmiddels sprak ze ook een aardig mondje Catalaans en ze merkte dat dat door de lokale bevolking werd gewaardeerd. Ook Daniel vond het leuk als ze Catalaans sprak. Zijn ouders en zijn grootouders – ze waren inmiddels allemaal overleden – waren rechtgeaarde Catalanen geweest met een behoorlijke afkeer van met name Madrid, maar eigenlijk alle delen van Spanje die buiten de grenzen van Catalonië lagen. Toen Anne hiernaartoe verhuisde, had ze zich niet echt gerealiseerd hoe sterk het nationaliteitsgevoel van de Catalanen was, maar dat had ze al snel na aankomst geleerd. Want wie hier woonde en geen Catalaans sprak werd weliswaar vriendelijk bejegend, maar kon nooit echt onderdeel van de lokale gemeente worden.

Het was iets voor vier uur en druk op straat: toeristen die een terrasje zochten, strandgangers die naar hun appartement of hotel terugkeerden om zich op te frissen voor ze de stad ingingen en oudere mensen – vooral Nederlanders – die hier meerdere maanden per jaar doorbrachten en er maar geen genoeg van leken te krijgen om de toeristenwinkels te bezoeken. Anne moest haar pas inhouden om zich

een weg te banen door grote groepen vakantiegangers. Ze wist wel beter dan over de drukte te klagen; zolang toeristen naar Spanje bleven komen, had zij voldoende werk.

Uiteindelijk bereikte ze het kantoor van Costa Villas. Met grijze letters stond de naam van de zaak op de rode gevel geschilderd. In de etalage hingen vijf rijen A4-vellen in hardplastic hoezen met de huizen die Costa Villas momenteel te koop aanbood, met daarnaast nog eens een paar rijen met villa's die te huur waren. De opgehangen informatie zorgde er altijd weer voor dat vele toeristen, en een enkele lokale bewoner, voor de etalage bleven staan om een blik te werpen op wat er allemaal werd aangeboden. Tijdens een heerlijke vakantie met zon en strand wilde je toch best even weten wat het zou kosten om je hier permanent te vestigen, of om een tweede huis aan te schaffen zodat het vakantiegevoel altijd binnen handbereik was. Voor negenenegentig procent van de mensen die stilhielden voor de etalage zou het bij dromen blijven, hooguit één procent kon serieus overwegen een huis in deze regio te kopen en daarvan was er slechts een klein percentage dat het ook daadwerkelijk deed. De markt was beperkt, maar toch draaide Costa Villas al jaren prima, mede dankzij de verhuurtak. Anne beschouwde het als haar persoonlijke missie om die tak succesvol te houden en nog verder uit te breiden. Ze kreeg daarin veel vrijheid. Of het nu ging om advertenties op een nieuwe huizensite of een promotieactie die ze wilde organiseren – ze hoorde zelden “nee”. Dat was al zo geweest toen Henk nog de dagelijkse leiding had en nadat hij de zaak vrijwel geheel aan zijn zoon Jeroen had overgedragen, was het gelukkig niet veranderd.

Ze fronste toen ze zag dat de lichten uit waren. Jeroen zou er gewoon moeten zijn, maar blijkbaar was hij weggegaan. De parkeerplaats voor de deur, waar zijn auto had gestaan,

was ingenomen door een wit bestelbusje. Ze voelde zich een beetje ongemakkelijk. Was ze vergeten dat Jeroen een afspraak had? Had ze eerder terug moeten zijn?

Ze zocht in haar tas naar haar sleutels en haalde ook meteen haar telefoon eruit. Geen gemiste oproepen, gelukkig. Ze haalde haar schouders op. Jeroen had de laatste tijd wel vaker van die rare acties, dat hij ineens wegging. Eigenlijk wist ze de helft van de tijd niet waar hij uithing.

Ze stak haar sleutel in het slot en probeerde die om te draaien, maar dat ging niet. Verbaasd probeerde ze de deursklink. Die gaf mee en de deur ging open. Dat was vreemd, het was niks voor Jeroen om niet goed af te sluiten. Ze liep naar binnen en bleef even staan.

‘Jeroen?’ vroeg ze aarzelend.

Er kwam geen reactie. Anne deed het licht aan en liep naar haar bureau. Ze keek naar de werkplek van haar baas. Er lagen wat papieren die haastig neergegoid leken te zijn. Niks voor Jeroen, die juist irritant netjes was. Ze wierp er een blik op. Het leken belastingpapieren te zijn.

Anne haalde haar schouders op en ging achter haar eigen bureau zitten. Jeroen leek de laatste tijd sowieso nogal bezig met de belastingdienst. Ze zag hem voortdurend in de weer met mappen en papieren en soms hoorde ze hem op gedempte toon een gesprek voeren, waarin het woord vaak viel. Eigenlijk kapte hij zo’n gesprek altijd af als zij binnenkwam, realiseerde ze zich. Hij vond het vast haar zaken niet. Ze had toch al het gevoel dat hij haar overal buiten probeerde te houden. Ontzettend irritant, want ze werkte al jaren voor het bedrijf en Henk had haar altijd het gevoel gegeven dat ze volwaardig onderdeel was van Costa Villas. Maar Jeroen leek het juist belangrijk te vinden haar niet te veel bij de gang van zaken rondom Costa Villas te betrekken. Waar

Henk een betrokken baas was geweest, vond ze Jeroen soms ronduit hooghartig. Maar ze wist wel beter dan erover te klagen. Haar werk was leuk en, eerlijk was eerlijk, ze kreeg alle vrijheid om het naar eigen inzicht te doen.

Toen ze op de aan-knop van haar laptop drukte, be kroop haar een vreemd gevoel. Er klopte iets niet. Gek dat je eigenlijk niet merkte wat je deed, tot er iets anders dan anders ging. Normaal gesproken moest ze toch eerst haar laptop openklappen en zette ze hem dan pas aan? Ze wist zeker dat ze hem altijd dichtklapte als ze wegging. Waarom stond hij dan nu open?

Ze ging in gedachten na hoe ze de deur uit was gegaan. Had ze haar computer aan laten staan, omdat ze toch nog zou terugkomen? Ze schudde haar hoofd bij die gedachte. Ze wist zeker van niet. Sterker nog, ze had ongeduldig zitten wachten toen de laptop bij het afsluiten van Outlook was vastgelopen. Was ze daarna vergeten om hem dicht te klappen?

Ze liet haar blik over haar bureau dwalen. Ineens gleed er een huivering over haar rug. Haar spullen lagen anders. Ze kon er niet precies de vinger opleggen, maar er was iets gebeurd. Iemand had eraan gezeten. Ongemakkelijk keek ze om zich heen. Was er iemand binnen geweest? De deur was wel open geweest.

Met een ruk stond ze op om vervolgens besluiteloos te blijven staan. Ze probeerde zich tot bedaren te brengen. Het sloeg nergens op dat ze zich ineens bekeken voelde. Snel liep ze naar het kleine keukentje achter het kantoor. Er was niemand. Natuurlijk niet. Ze liep terug naar haar bureau en probeerde haar gedachten die op hol sloegen, de baas te worden. Ze was gewoon vergeten haar laptop dicht te klappen en waarschijnlijk was Jeroen op zoek geweest naar paperclips of een nietmachine en had hij daarbij de spullen op haar bureau verschoven.